

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2025, sp. zn. 4 Tdo 297/2025, ECLI:CZ:NS:2025:4.TDO.297.2025.1

Číslo: 40/2026

Právní věta:

Zavinění pachatele k okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 17 písm. b) tr. zákoníku lze v případě zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku dovodit jen tehdy, pokud s ohledem na okolnosti případu a osobní poměry (věk, zkušenosti, dostupné informace) znal, předpokládal nebo alespoň měl a mohl vědět o vyšší závažnosti tzv. zdrojového trestného činu, jehož výnos legalizoval, tedy že šlo o zvlášť závažný zločin, a nikoli jen o tom, že čin má obecně trestní povahu.

Taková znalost či předpoklad pachatele obvykle nebudou dány, pokud jednal sice vědomě ve vztahu k věci, která byla výnosem z trestné činnosti, ale jejíž hodnota odpovídala pouze větší škodě [§ 138 odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. zákoníku], a navíc si tak počínal jen jednorázově a aniž by měl informace o celkovém rozsahu tzv. zdrojového trestného činu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.05.2025

Spisová značka: 4 Tdo 297/2025

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Legalizace výnosů z trestné činnosti, Okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, Zavinění k zvlášť přitěžující okolnosti

Předpisy: § 17 písm. b) tr. zákoníku
§ 216 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku
§ 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného A. O. proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2024, sp. zn. 44 To 343/2024, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 7 T 52/2024, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2024, sp. zn. 44 To 343/2024, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Městskému soudu v Praze přikázal,

aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 8. 2024, sp. zn. 7 T 52/2024, byl obviněný A. O. uznán vinným zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku a za to byl podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody na dva roky. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 82 odst. 1 tr. zákoníku mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu tří let. Podle § 68 odst. 2, 3 a 5 tr. zákoníku byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výměře šedesáti denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 30 000 Kč.

2. Skutkové závěry, na jejichž základě obviněného uznal vinným, lze shrnout tak, že obviněný, poté, co si v očekávání budoucích plateb dne 10. 2. 2022 v čase 22:50 hodin navýšil prostřednictvím mobilní aplikace George transakční limit pro výběry v hotovosti na 50 000 Kč, vybral dne 14. 2. 2022 v čase 11:20 hodin, v Praze XY, podle pokynů blíže neztotožněného muže vystupujícího pod jménem A., s nímž se seznámil na počátku měsíce na fotbalovém hřišti a který mu nabídl odměnu ve výši 6 000 Kč, pokud si nechá na svůj bankovní účet zaslat finanční prostředky od jeho příbuzných na nákup automobilu, které pak vybere v hotovosti a předá mu je, prostřednictvím své platební karty vydané k bankovnímu účtu č. XY vedeného u České spořitelny, a. s., jehož byl jediným majitelem a disponentem, z bankomatu České spořitelny, a. s., na XY, Praha XY, vybral finanční prostředky ve výši 29 200 Kč, které byly bezprostředně předtím na jeho bankovní účet převedeny z bankovního účtu č. XY vedeného u Air Bank a.s., jehož jedinou majitelkou byla G. O. a z bankovního účtu č. XY, vedeného u Československé obchodní banky, a.s., jehož jedinou majitelkou byla N. B., a následně v čase 14:55 hodin na pobočce České spořitelny, a. s., na téže adrese vybral ze svého účtu na pokladně v hotovosti finanční prostředky ve výši 59 400 Kč, které byly bezprostředně předtím na jeho bankovní účet třemi časově na sebe navazujícími příkazy převedeny z bankovního účtu č. XY vedeného u České spořitelny, a. s., jehož jediným majitelem byl V. B., a tyto finanční prostředky v celkové výši 88 600 Kč poté předal zmíněnému muži vystupujícímu pod jménem A., který na něj čekal v nedaleké kavárně Starbucks, kde se po předešlé domluvě sešli již toho dne ráno a společně vyčkávali přijetí plateb. Za poskytnuté služby od něj z vybraných finančních prostředků obdržel slíbenou odměnu ve výši 6 000 Kč. Obviněný výše uvedeným způsobem jednal, aniž by se jakkoliv blíže zajímal o původ finančních prostředků a důvod, proč měly být finanční prostředky zaslány právě tímto způsobem, tj. od tří různých osob v celkem 5 platbách v časovém rozmezí více než 4 hodin a okamžitě po připsání vybrány v hotovosti, přestože muže vystupujícího pod jménem A. znal pouze několik týdnů a krom křestního jména neznal žádné další jej identifikující údaje ani jeho telefonní číslo a v kontaktu s ním byl pouze osobně nebo přes aplikaci Telegram, přičemž s ohledem na výše uvedené okolnosti, jakož i na nepřiměřeně vysokou výši odměny, která dosahovala 6,8 % z obdržené částky, si musel být vědom, že finanční prostředky zasláné na jeho bankovní účet pochází či mohou pocházet z trestné činnosti a že svým jednáním podstatně ztíží jejich vystopování, přičemž předmětné finanční prostředky přijaté na bankovní účet obviněného pocházely z trestné činnosti kvalifikované jako zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 tr. zákoníku, zločin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Predikativní trestná činnost, která zatím zahrnuje celkem 130 dílčích útoků s celkovou způsobenou škodou ve výši 13 057 002 Kč a škodou 4 917 346 Kč ve stadiu pokusu a jejíž *modus operandi* spočívá zjednodušeně řečeno v tom, že neznámý pachatel za užití podvrženého telefonního čísla kontaktoval předem vytipované poškozené ruské, ukrajinské či jiné rusky hovořící národnosti a vydává se za jejich bankéře je pod záminkou napadení bankovního účtu přesvědčil k nainstalování softwaru umožňujícího dálkový přístup, s jehož pomocí by byly finanční prostředky

převezeny na bezpečný účet, je v současné době ve stadiu prověřování Policií České republiky.

3. Proti citovanému rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 podal obviněný odvolání, které směřoval proti výrokům o vině a trestu. Městský soud v Praze jako soud odvolací odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. usnesením ze dne 18. 12. 2024, sp. zn. 44 To 343/2024, zamítl jako nedůvodné.

II.

Dovolání obviněného

4. Usnesení odvolacího soudu napadl obviněný dovoláním, které podal prostřednictvím svého obhájce JUDr. Dmitrije Rožděstvenského. Formálně ho opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. s tím, že rozhodná skutková zjištění v usnesení odvolacího soudu a rozsudku soudu prvního stupně, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů a že napadené usnesení i rozsudek spočívají v nesprávném právním posouzení skutku.

5. Z konkrétní dovolací argumentace, která je poněkud matoucí, protože obviněný velmi nepřehledně mísí své námitky, lze vyčíst, že obviněný žádnou z alternativ § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nebrojí proti skutkovým zjištěním určujícím naplnění objektivní stránky zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, jak jsou popsána ve výroku o vině. Namítá jen nesprávnou hmotněprávní kvalifikaci svého jednání poukazem na absenci zákonem vyžadované formy zavinění k § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Napadeným rozhodnutím také vytýká nepřiměřenou přísnost uloženého trestu.

6. K subjektivní stránce zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku obviněný argumentoval tím, že Obvodní soud pro Prahu 1 a Městský soud v Praze úsudek o formě zavinění učinily nikoli na základě provedeného dokazování, ale pouze poukazem na jejich ustálenou praxi, podle které postačí pro závěr o úmyslné formě zavinění už to, že pachatel dal k dispozici svůj účet osobě mu prakticky neznámé a že peněžní prostředky na jeho účet přicházely z více zdrojů. K tíži obviněného navíc nesprávně přičetly to, že se živil jako finanční analytik, což podle nich vypovídá o jisté nadprůměrné úrovni jeho finanční gramotnosti. Podle obviněného taková argumentace nemůže obstát a je v rozporu s principem *in dubio pro reo*. Uvedl, že v předmětném trestním řízení nebyl předložen žádný důkaz, který by bez důvodných pochybností svědčil o úmyslné povaze jeho jednání v podobě nepřímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku (tj. smíření skrze lhostejnost s tím, že může porušit zájem chráněný trestním zákonem), kterou soudy nižších stupňů jeho jednání přičetly, a který by vyvrátil jeho obhajobu, že o povaze vybraných finančních prostředků nic netušil, a uvěřil A., že se jedná o peníze od jeho příbuzných.

7. Obviněný připomněl, že A. znal řadu týdnů, neboť společně hráli fotbal, a nebyl tedy pro něj cizí osobou, jak tvrdí soudy nižších stupňů. Obviněný A. uvěřil, že má zablokovaný účet a že potřebuje pomoc k tomu, aby obdržel peníze od svých příbuzných. Za to mu slíbil finanční odměnu. Platby, které byly připsány na účet obviněného, pocházely od osob XY národnosti a vzhledem k tomu, že i A. byl XY, nevzbudilo to v obviněném pochybnosti o legitimitě těchto transakcí. Stejně tak výše odměny, která dosahovala necelých 7 % z vybrané částky, v obviněném nevzbudila podezření, že by finanční prostředky mohly pocházet z trestné činnosti. Odměnu totiž nedostal jen za „výběr“ hotovosti ze svého účtu, ale také za čas strávený čekáním na připsání finančních částek na jeho účet, což ve výsledku byly celé čtyři hodiny. Lze tedy říci, že jej „výpomoc“ A. zaměstnávala skoro celý den.

8. Obviněný dále rozporoval závěr soudu prvního stupně, že v době činu pracoval jako finanční analytik. Uvedl, že tuto práci začal vykonávat až po absolvování tříměsíčního kurzu kybernetické bezpečnosti, který ukončil těsně před hlavním líčením v této trestní věci, které proběhlo až v roce

2024. V roce 2022 mu bylo teprve 19 let, pracoval v McDonald's, nebyl finančním analytikem a neměl zkušenosti z finančního prostředí. Projevil nesouhlas i s argumentem soudů, že jako průměrně finančně gramotná osoba věděl, že výběrem peněz z bankomatu podstatně snižuje možnost vypátrat jejich vlastníka. Tato teze soudů není podle něj ničím podložena. V roce 2022 totiž nebylo zastírání původu peněžních prostředků jejich výběrem v hotovosti z bankomatů tak mediálně známé, jak je tomu v současné době.

9. Podle obviněného soudy neprokázaly ani jeho nedbalostní zavinění ke kvalifikované skutkové podstatě podle § 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. V hlavním líčení ani v přípravném řízení nebyl proveden ani jeden důkaz, který by svědčil o tom, že obviněný měl a mohl mít podezření, že se účastní rozsáhlé majetkové trestné činnosti, a že jím v hotovosti vybrané peněžní prostředky v souhrnné výši 88 600 Kč mohou pocházet ze zvláště závažného zločinu spáchaného organizovanou trestnou činností jemu neznámých osob. Jeho obrana, že nevěděl a nemohl vědět, že A. jednal jako člen nějaké organizované skupiny, nebyla soudy vůbec vyvrácena. Obviněný nezakládal na žádost A. nové účty, pouze mu jednou umožnil převod peněz skrze svůj stávající účet a částka, kterou vybral a v hotovosti mu předal, nedosáhla ani 90 000 Kč. Tím se jeho případ liší od trestní věci projednávané Městským soudem v Praze dne 21. 2. 2024 pod sp. zn. 7 To 37/2024, ve které rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 2. 10. 2024, sp. zn. [7 Tdo 789/2024](#), na které odvolací soud v nyní napadeném usnesení odkazuje.

10. Na závěr svého dovolání obviněný poznamenal, že věcné projednání jeho dovolání Nejvyšším soudem je významné vzhledem k ustálené rozhodovací praxi, kterou si mezi sebou vytvořily Obvodní soud pro Prahu 1 a Městský soud v Praze, v jejímž rámci v obdobných případech téměř bezvýjimečně dovozují úmyslné zavinění jen ze skutečnosti, že obvinění jednali na pokyn osob, s níž neměli blízký vztah a že na svůj účet přijímali finanční prostředky od neznámých subjektů, přičemž za tuto činnost pobírali poměrně vysokou odměnu v rozmezí 5 000 až 10 000 Kč. Tento přístup vyvolává zásadní otázky týkající se výkladu a aplikace subjektivní stránky trestného činu, zejména ve vztahu k důkazním standardům nezbytným pro prokázání úmyslného zavinění. Vyřešení této otázky je proto nezbytné k zajištění právní jistoty účastníků trestního řízení. S odkazem na svou dovolací argumentaci obviněný závěrem Nejvyššímu soudu navrhl, aby zrušil usnesení Městského soudu v Praze pro porušení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. a aby tomuto soudu přikázal věc znovu projednat a rozhodnout.

III.

Vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství

11. K dovolání obviněného se vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Nejprve shrnul podstatu projednávané věci, včetně dovolacích námitek obviněného. Následně vyložil teoretická východiska k obviněným uplatněným dovolacím důvodům. K námitkám zjevného extrémního rozporu [ve smyslu první alternativy dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.] uvedl, že v dané věci nelze shledat žádný, natož extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, naopak lze konstatovat, že soudy obou stupňů v dané věci řádně zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. Více se státní zástupce námitkami obviněného uplatněnými pod tímto dovolacím důvodem nezabýval.

12. Za obsahově relevantní státní zástupce označil dovolací námitky obviněného, které podřadil § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. namítal jimi absenci subjektivní stránky projednávané skutkové podstaty zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Poukázal ale na to, že obviněný převážně rozporuje učiněná skutková zjištění a navíc, že se jedná o zcela totožné námitky, které obviněný uplatňoval již v rámci řízení před soudy nižších stupňů, které se jimi zabývaly a v odůvodněních svých rozhodnutí je vypořádaly. S ohledem na povahu těchto

námitek odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [5 Tdo 86/2002](#), podle kterého, opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné ve smyslu § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

13. K objektivní stránce projednávané skutkové podstaty státní zástupce uvedl, že není pochyb o tom, že byla naplněna, protože obě strany při hlavním líčení označily skutkový děj popsany ve výroku o vině za nesporný. K závěru o úmyslném zavinění obviněného zdůraznil odstavce 4 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a odstavce 11 a 12 odůvodnění usnesení soudu odvolacího, kde podle něj soudy svůj právní názor přiléhavě vysvětlily, přičemž podrobně zvažovaly skutkové okolnosti případu. Průběh inkriminovaného jednání a skutečnost, že obviněný byl schopen orientovat se ve finančních záležitostech, protože byl, byť krátce, studentem vysoké školy zaměřené na ekonomii a management, nebyl závislý na omamných a psychotropních látkách a nebyl osobou omezenou po psychické či jiné zdravotní stránce, podle státního zástupce svědčí pro správnost závěru soudů obou stupňů o naplnění subjektivní stránky činu.

14. Státní zástupce připomněl, že obviněný na celou věc nahlížel nekriticky a zcela lhostejně k možným následkům svého jednání. Nepřišlo mu zvláštní, že si jemu neznámá osoba, kterou se policii nikdy nepodařilo identifikovat, vybrala k převodům peněz právě jeho, a nepožadoval po ní žádné bližší ověření. Z toho, že si před vybráním prostředků z bankomatu navýšil limit na své kartě na výběr hotovosti, je zřejmé, že nebyl náhle „přepaden“ A. s žádostí o urgentní pomoc, nýbrž mohl o celé záležitosti déle přemýšlet. Sama odměna 6 000 Kč podle státního zástupce neměla logiku, pokud by se mělo jednat o transparentní převod prostředků, a v rozmezí pár hodin vyvinul jen několikaminutovou aktivitu. Nad rámec uvedeného státní zástupce citoval z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 10. 2024, sp. zn. [7 Tdo 789/2024](#), kde soud řešil typově podobnou věc a potvrdil přiléhavost závěru o zavinění ve formě nepřímého úmyslu.

15. Správným a dostatečně odůvodněným shledal státní zástupce i závěr soudů obou stupňů o nevědomé nedbalosti obviněného ve vztahu k okolnosti zvláště přitěžující podle § 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, s tím, že podle § 17 písm. a) tr. zákoníku tato forma zavinění k vyvození trestní odpovědnosti postačí.

16. K námitce údajně zavedené praxi pražských soudů posuzovat subjektivní stránku u trestných činů legalizace výnosů z trestné činnosti paušálním způsobem státní zástupce uvedl, že jde o tvrzení jednak ničím nepodložené, aby jej šlo objektivizovat, a jednak, že se vyjadřuje k nyní projednávané věci, nikoli k obecné soudní praxi.

17. Státní zástupce se vyjádřil i k námitce nepřiměřeně přísného trestu. Konstatoval, že pokud bude akceptována soudy nižších stupňů zvolená právní kvalifikace skutku, nelze se s ní ztotožnit, neboť obviněnému byl uložen trest odnětí svobody na samé dolní hranici trestní sazby a uložení doprovodného peněžitého trestu správně odráží skutečnost, že obviněný jednal se zjištěným motivem finanční odměny, kterou za své protiprávní jednání obdržel. Současně připomněl, že námitka nepřiměřenosti trestu, který byl uložen v zákonné sazbě, neodpovídá uplatněným dovolacím důvodům podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. a nemůže být relevantně uplatněna ani s odkazem na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. i) a j) tr. ř., kterými jinak lze výrok o trestu dovoláním napadnout.

18. Nejvyššímu soudu státní zástupce navrhl, aby podané dovolání v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř., odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Vyslovil souhlas i s tím, aby soud v neveřejném zasedání učinil rozhodnutí jiné.

IV.

Důvodnost dovolání

19. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání nelze podat z jakéhokoli důvodu, ale výhradně na základě některého z taxativně vymezených důvodů uvedených v § 265b tr. ř., přičemž je třeba dbát na to, aby konkrétní námitky obviněného takovému důvodu svým obsahem také odpovídaly. Nejvyšší soud se proto poté, co shledal, že byly splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, zabýval otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označeným dovolacím důvodům.

20. Obviněný výslovně označil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř., ale s ohledem na procesní okolnosti dané věci je zřejmé, že uvedené důvody je namístě posuzovat ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., a to jeho druhou alternativou, neboť z obsahu dovolání je zřejmé, že obviněný svojí argumentací nebrojil pouze proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a proti němuž nutně směřuje dovolání, nýbrž zejména proti závěrům rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž byl uznán vinným a byl mu uložen trest. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. v jeho druhé alternativě je přitom dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l) tr. ř. Opomenutí obviněného uvést i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. ale nemá na následující závěry zásadní dopad.

21. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., dovozoval obviněný existenci zjevného rozporu výhradně ve vztahu k závěru o naplnění subjektivní stránky zločinu, jehož se měl dopustit. Námitky obviněného přitom směřovaly výlučně proti úsudku soudů obou stupňů učiněného v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* ohledně jeho schopnosti se orientovat ve finanční problematice a rozeznat podezřelou finanční transakci. Argumentoval tím, že zejména soud prvního stupně chybně vycházel ze skutečnosti, že v době činu pracoval jako finanční analytik, což není pravda. V době činu obviněnému bylo teprve 19 let a pracoval brigádně v rychlém občerstvení McDonald's. Takto koncipovaná dovolací námitka je ale jen pokračováním obhajoby obviněného, že neměl tušení o tom, že by peníze, které za peněžitou odměnu svolil přijmout na svůj bankovní účet a pak je v hotovosti vybral a předal osobě pod jménem A., mohly pocházet z trestné činnosti, a neodpovídá žádné ze tří alternativ § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný jí totiž nenamítá zjevný rozpor mezi soudy nižších stupňů provedenými důkazy a jejich rozhodnými skutkovými zjištěními, která jsou určující pro naplnění znaků skutkové podstaty zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, ani jí nebrojí proti procesní použitelnosti konkrétních důkazů nebo proti jejich opomenutí.

22. Nejvyšší soud k této části dovolání proto jen stručně ve shodě s vyjádřením státního zástupce poznamenává, že závěr soudů nižších stupňů o dostatečné finanční vzdělanosti obviněného odpovídá provedeným důkazům. Obviněný sice měl v době činu jen 19 let a s prací finančního analytika započal až po spáchání skutku, ale o jeho finanční gramotnosti a dostatečném intelektu, které mu v době činu umožnily posoudit, zda konkrétní finanční transakce vzbuzuje podezření či nikoli, vypovídá to, že již tehdy měl úplné středoškolské vzdělání, byl krátce i studentem vysoké školy zaměřené na ekonomiku a management a jeho myšlení nebylo negativně ovlivněno požíváním návykových látek, duševní poruchou, nízkým intelektem nebo nějakým jiným nestandardním faktorem.

23. K námitce obviněného týkající se aplikace zásady *in dubio pro reo* Nejvyšší soud pro úplnost uvádí, že se sice týká skutkových otázek, ale jde o procesní námitku, která není podřaditelná pod žádný dovolací důvod. Pravidlo *in dubio pro reo* znamená, že jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. [I. ÚS 733/01](#)). Rozhodnout ve prospěch obviněného lze však jen za předpokladu, že existující rozpory jsou

tak zásadní, že skutkový děj není nepochybný ani po pečlivém vyhodnocení všech důkazů, přičemž v úvahu již nepřichází provedení důkazů dalších. O tuto situaci se v dané věci rozhodně nejednalo, neboť soudy žádné pochybnosti o tom, zda a jak se skutek stal, neměly. Navíc obviněný po zahájení hlavního líčení podle § 206d tr. ř. prohlásil za nesporné, že se dopustil jednání, které je mu obžalobou kladeno za vinu, a ohradil se jen proti tvrzení státního zástupce, že tím vědomě zastíral původ peněz získaných predikativní trestnou činností. Protože došlo k oboustranné shodě státního zástupce a obviněného ohledně skutkového stavu, nebyly kromě výslechu obviněného prováděny žádné další důkazy. Je vhodné i připomenout usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2021, sp. zn. [11 Tdo 582/2021](#), podle kterého, skutečnosti, které obviněný v hlavním líčení před soudem prvního stupně označí za nesporné, až na výjimky již nemohou být předmětem přezkumu v odvolacím, resp. dovolacím řízení.

24. Námitky spočívající v polemice obviněného se závěry soudů nižších stupňů stran hodnocení důkazů tedy nenaplnují uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ani jiný dovolací důvod podle § 265b tr. ř.

25. K důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Nejvyšší soud připomíná, že je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Je určen k nápravě právních vad v posouzení skutku, jenž je předmětem trestního stíhání, popřípadě k nápravě vad vzniklých v návaznosti na nesprávnou aplikaci jiné trestněprávní normy. V jeho rámci tedy obviněný v zásadě správně uplatnil námitku, že v projednávané věci nebylo spolehlivě prokázáno úmyslné zavinění, a to ani ve formě úmyslu nepřímého, pokud jde o základní skutkovou podstatu podle § 216 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku, natož zavinění k okolnosti zvláště přitěžující podle § 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Nejvyšší soud se proto touto hmotněprávní námitkou zabýval vycházeje ze skutkových zjištění vyjádřených v popisu skutku ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, případně rozvedených v odůvodnění rozhodnutí obou nižších soudů a shledal ji částečně opodstatněnou.

26. Zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, kterým byl obviněný uznán vinným, se dopustí ten, kdo zastírá původ věci, která je výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky nebo v cizině, zejména tím, že zakrývá nebo utahuje její skutečnou povahu, umístění, pohyb, nakládání s ní, vlastnické nebo jiné právo k ní, nebo kdo jinak usiluje, aby bylo podstatně ztíženo nebo znemožněno zjištění jejího původu, spáchá-li takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zvlášť závažného zločinu. Ke spáchání tohoto zločinu se vyžaduje úmyslné zavinění ve smyslu § 15 tr. zákoníku, přičemž k naplnění okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku postačí i zavinění ve formě nedbalosti [§ 17 písm. b) tr. zákoníku].

27. V posuzovaném případě soudy obou stupňů dospěly ke shodnému závěru o zavinění obviněného ve formě nepřímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, pokud jde o druhou základní skutkovou podstatu zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea první tr. zákoníku, a o zavinění ve formě nedbalosti, pokud jde o kvalifikovanou skutkovou podstatu podle § 216 odst. 2 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, přičemž zde se rozcházejí v tom, zda jde o nedbalost vědomou podle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (odvolací soud) či nevědomou podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (soud prvního stupně).

28. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku v bodě 4 k subjektivní stránce konkrétně uvedl, že obviněný jednal minimálně v úmyslu nepřímém, protože s ohledem na skutkové okolnosti musel předpokládat, že původ finančních prostředků je nekalý. A., jehož pokyny slepě respektoval, skoro neznal, nepožadoval po něm žádné další identifikační údaje (bydliště, telefon atd.), nezajímal se o důvody, proč mají být na jeho účet zaslány peněžní prostředky od různých osob, výše slíbené odměny 6 000 Kč (tedy cca 6,8 % z vybrané částky 88 600 Kč) byla nepřiměřeně vysoká. To v

obviněném podle obecného očekávání muselo vzbudit podezření o ilegálnosti transakce a o tom, že může jít o trestnou činnost, ba trestnou činnost organizovanou a spočívající ve zvlášť závažném zločinu, on byl ale k hrozícímu následku lhostejný, což podle principů používaných při posuzování věcí daného charakteru je nutné vnímat jako znak dolózního zavinění. Ve vztahu k okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby soud prvního stupně jen stručně poznamenal, že obviněný s ohledem na zmíněné okolnosti minimálně měl a mohl předpokládat inkriminovaný původ poukazovaných prostředků. Za absurdní soud prvního stupně označil obhajobu obviněného, že jej nenapadlo, že jde o nekalou záležitost, a poukázal na to, že obviněný se živil jako finanční analytik.

29. Odvolací soud se subjektivní stránkou činu zabíral v odstavci 11 odůvodnění svého usnesení. Konstatoval, že soud prvního stupně nepřímý úmysl obviněného logicky dovodil z toho, že obviněný poskytl svůj bankovní účet k převodům peněz z více jiných účtů jemu neznámých osob a následně tyto finanční prostředky v rychlém sledu v hotovosti vybral a předal osobě, kterou znal jen pod křestním jménem, aniž by si jakkoli ověřoval její totožnost nebo totožnost těch osob, které převody na jeho účet realizovaly. Jako student vysoké školy žijící už několik let na území České republiky přitom musel být obeznámen s tím, že svým jednáním podstatně snižuje možnost vypátrat vlastníka předmětných finančních prostředků. Nelze akceptovat obhajobu obviněného, že byl natolik důvěřivý a věkem nezkušený, že jej ani nenapadlo zpochybňovat legalitu jednání, o které byl požádán. Už jen to, že v té době měl příjem nanejvýš 230 Kč za hodinu a za projednávané jednání obdržel odměnu 6 000 Kč, což vychází cca 1 200 Kč za hodinu času, který tomu věnoval, pro něj muselo být podezřelé. Odvolací soud dále uvedl, že obviněný byl sice nízkého věku, ale jde o inteligentního jedince, a i pokud neznal pojmy spoofing či phishing, musel být jednoznačně srozuměn s tím, že služba, kterou za vysokou odměnu poskytuje, není běžnou finanční službou a není legální. Současně odvolací soud poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 10. 2024, sp. zn. [7 Tdo 789/2024](#), které podle něj dopadá na posuzovanou věc. Ohledně zavinění k zvlášť přitěžující okolnosti spočívající v tom, že obviněný zastíral původ věci pocházející ze zvlášť závažného zločinu, odvolací soud v odstavci 12 odůvodnění napadeného usnesení s odkazem na § 17 písm. b) tr. zákoníku uvedl, že zde postačí zavinění nedbalostní, a to že lze u obviněného předpokládat vzhledem k tomu, že na jeho účet byly připsány finanční prostředky z jiného účtu v několika platbách a on jako osoba studující vysokou školu z tohoto postupného připisování částek na svůj účet od naprosto neznámých osob si musel dovodit, že může vybíráním těchto prostředků a jejich poskytnutím osobě, kterou znal jako A., porušit nebo ohrozit zájem na ochraně většího a blíže neohraničeného množství osob, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal, že předmětné finanční prostředky nepocházejí ze zvlášť závažného zločinu.

30. Nejvyšší soud se s uvedenými závěry soudů nižších stupňů stran subjektivní stránky trestného činu u druhé základní skutkové podstaty zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku ve formě nepřímého úmyslu zcela ztotožnil. Je vhodné připomenout, že u zavinění ve formě nepřímého úmyslu [*dolus eventualis* viz § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku] pachatel nemusí aktivně chtít způsobit škodlivý následek, postačí, že je smířen s tím, že takový následek nastane nebo nastat může (viz § 15 odst. 2 tr. zákoníku; k uvedené problematice subjektivní stránky srovnej Šámal, P. a kol. S. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 170, 171). V této souvislosti je pak vhodné soudu prvního stupně připomenout, že pokud by stavěl závěr o zavinění na lhostejnosti obviněného ke způsobenému následku, je namístě, aby konkretizoval, že má na mysli tzv. nepravou lhostejnost (což vzhledem k okolnostem tohoto případu je zcela přiléhavé), protože skrze ni na rozdíl od pravé lhostejnosti lze dovozovat smíření pachatele s následkem, který si představuje jako možný. Tato forma lhostejnosti pachatele tedy oproti tzv. pravé lhostejnosti vyjadřuje jeho aktivní kladné stanovisko k tomu, že následek nastane.

31. Obviněný měl v době činu ukončené středoškolské studium a krátce pokračoval ve vzdělávání na vysoké škole, takže úsudek soudu nižších stupňů o jeho intelektu a schopnosti se správně

ekonomicky i sociálně orientovat, je důvodný. Správným je i jejich závěr, že obviněný byl téměř nemajetný a měl jen nepatrné výdělkové možnosti, takže odměna 6 000 Kč pro něj představovala, jak ostatně sám doznal, nadstandartní příjem. Nejvyšší soud k tomu dodává, že lze těžko uvěřit obviněnému, že slíbená výše odměny v něm nevzbudila žádné podezření o tom, že úkony, které po něm A. žádá, nemusí být legální, pakliže si téměř bezpracně „vydělal“, cca 1 200 Kč za každou hodinu času, který tomu věnoval (většinou nikoli aktivní činností, nýbrž čekáním na informaci, že peníze byly na jeho účet připsány), přičemž ze svého tehdejšího zaměstnání u McDonald's měl příjem jen 110 Kč na hodinu (viz výpověď obviněného). Navíc se posuzovaného jednání obviněný dopustil na žádost muže, kterého znal jen asi dva týdny z náhodného kontaktu na fotbalovém hřišti, nevěděl o něm nic bližšího, než že je ukrajinské národnosti a hraje fotbal. Neznal jeho celé jméno, zaměstnání, číslo mobilního telefonu atd. Přesto si na jeho pokyn navýšil čtyři dny před inkriminovanými převody limit na hotovostní výběr ze svého účtu a poté přijímal na svůj účet v rychlém sledu finanční prostředky v řádech desítek tisíc korun od osob, které neznal, a následně je z účtu vybíral a předával A. Z těchto objektivních skutečností lze i podle Nejvyššího soudu spolehlivě usuzovat na to, že si obviněný musel uvědomovat zjevnou nevěrohodnost legendy, se kterou se na něj A. obrátil, a věděl, že svým jednáním může zastírat původ peněz, které pocházejí z trestné činnosti, a pro případ, že je tomu tak, byl s takovým následkem minimálně smířen, protože nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mu mohla zabránit. Jak výstižně uvedl už odvolací soud, obviněnému v době spáchání činu sice bylo pouhých 19 let a možná neznal konkrétní proces podvodných intrik na finančním trhu, musel ale vědět, že v běžném životě není standardní, aby někdo využíval místo vlastního účtu účet jiných jemu neznámých osob k tomu, aby se dostal k finanční hotovosti, a že už tato okolnost sama o sobě naznačuje pravděpodobnou nelegálnost finanční transakce.

32. V případě zavinění k okolnosti zvlášť přitěžující, kterou je podle § 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku spáchání činu ve vztahu k věci pocházející ze zvlášť závažného zločinu, ale napadené rozhodnutí i rozsudek soudu prvního stupně, který mu předchází, stejně přesvědčivě nevyznívají.

33. Při řešení otázky zavinění k okolnosti, která v tomto případě podmiňuje použití vyšší trestní sazby (obviněný zastíral původ peněz pocházejících ze zvlášť závažného zločinu podvodu, kterým byla způsobena mnohamilionová škoda), soudy obou stupňů správně vyšly z toho, že k takové jiné skutečnosti stačí i nedbalost zavinění [§ 17 písm. b) tr. zákoníku]. Soud prvního stupně pak usoudil, že u obviněného lze dovodit zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, zatímco soud odvolací konstatoval, že okolnost zvlášť přitěžující je krytá vědomou nedbalostí.

34. U nedbalostního zavinění k § 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku je potřeba vycházet z toho, že u pachatele jde jen o určitou míru jeho neopatrnosti. Podle toho, zda takovou jinou okolnost předpokládal či ne, se pak nedbalost rozlišuje na vědomou (*culpa luxuria*) a nevědomou (*culpa negligentia*). Pokud jde o vědomou nedbalost, pachatel ví o možné existenci jiné okolnosti a bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že se tak nestane. K posouzení přiměřenosti jeho důvodů nutno přistoupit z hlediska zkušeností pachatele a ostatních okolností případu (srov. rozhodnutí publikované pod č. [45/1965](#) Sb. rozh. tr.). U nevědomé nedbalosti pachatel o okolnosti ani neví, na druhou stranu vzhledem k okolnostem dalším a svým osobním poměrům o tom vědět měl a mohl. Kombinují se zde jak momenty objektivní („okolnosti“, „vědět měl“), tak subjektivní („osobní poměry“, „vědět mohl“), které musí být naplněny všechny, aby o nevědomou nedbalost šlo. Kritériem vědomé i nevědomé nedbalosti je tedy zachovávaní určité míry opatrnosti pachatelem, která je zpravidla charakterizována jako potřebná míra opatrnosti. Ta je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, neboť jedině spojením obou těchto hledisek při posuzování trestní odpovědnosti za trestný čin z nedbalosti odpovídá zásadě odpovědnosti za zavinění v trestním právu (viz rozhodnutí publikované pod č. [5/2013](#) Sb. rozh. tr.).

35. V popisu skutku ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně je k subjektivní stránce

uveďeno, Œe „obviněný splnil pokyny dané mu A., kterého znal pouze několik tŸdnŸ a krom křestního jména neznal řádné další jej identifikující údaje, a dal svŸj bankovní Ÿčet k dispozici k převodu cca 90 000 Kř, které obratem v hotovosti vybral a A. předal, aniŸ by se jakkoliv blíže zajímal o pŸvod finančních prostředků a důvod, proč měly být zaslány od tří rŸzných osob v celkem pět platbách v časovém rozmezí více než čtyř hodin a okamžitě po pŸipsání vybrány v hotovosti, a s ohledem na to, jakoŸ i na nepřiměřeně vysokou výši odměny, která dosahovala 6,8 % z obdrŸené částky, si musel být vĕdom, Œe finanční prostředky zasláné na jeho bankovní Ÿčet pochází či mohou pocházet z trestné činnosti a Œe svŸm jednáním podstatně ztíŸí jejich vystopování“. Z uvedeného spolehlivě vyplývá, jak uŸ bylo shora vysvĕtleno, Œe obviněný si musel být s ohledem na okolnosti pŸípadu pŸi svĕm dostatečném intelektu i pŸes svŸj nízký vĕk vĕdomý toho, Œe zastírá pŸvod peněz, které jsou výnosem z trestné činnosti. Pokud se ale obviněný vĕdomě podílel na legalizaci částky nepřesahující 90 000 Kř, pŸičemŸ čin spáchal jediným Ÿtokem a pouŸil k tomu svŸj již existující bankovní Ÿčet (který si založil uŸ dva roky pŸedtím a bĕžně ho pouŸíval), není Nejvyššímu soudu zřejmé, na základě čeho soudy nižších stupňŸ dovodily, Œe obviněný pŸes objem legalizovaných peněz odpovídajících škodě nikoli malé podle ř 138 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a blíŸící se většší škodě podle ř 138 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, která zpravidla bývá kvalifikačním znakem jen pŸečinŸ, mohl vĕdĕt, Œe zastírá pŸvod peněz pocházejících z trestné činnosti, kterou byla zpŸsobená škoda pŸesahující hranici škody velkého rozsahu a Œe predikativní trestný čin má charakter zvlášt závaŸného zločinu a nikoli napŸíklad jen zločinu. Z odŸvodnění rozhodnutí nižších soudŸ to vyčíst nelze, protože soud prvního stupně jen stroze konstatoval, Œe obviněný to vĕdĕt měl a mohl, a odvolací soud v podstatě jen znovu poukázal na skutečnosti, kterými argumentoval u zavinění obviněného k druhé základní skutkové podstatě podle ř 216 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku. Pro aplikaci kvalifikované skutkové podstaty [ř 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku] se pŸitom vyžaduje, aby pachatel minimálně vĕdĕl či mohl vĕdĕt, Œe pŸedmětné finanční prostředky pocházejí pŸávě ze zločinu charakterizovaného trestním zákoníkem jako zvlášt závaŸný (coŸ je zločin s horní hranicí trestní trestu odnětí svobody nejméně deset let, viz ř 14 odst. 3 tr. zákoníku) a nestačí jen vĕdomí nebo pŸedvídatelnost prostého trestného pŸvodu peněz, tak jako tomu je u druhé základní skutkové podstaty (ř 216 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku). Navíc, jak uŸ bylo uvedeno, se soudy dokonce liší v závĕru o formě zavinění k okolnosti zvlášt pŸitĕŸující, protože odvolací soud v odŸvodnění svĕho rozhodnutí hovoŸí o vĕdomé nedbalosti, zatímco v odŸvodnění rozsudku soudu prvního stupně se hovoŸí o nevĕdomé nedbalosti.

36. Je tŸeba zdŸraznit, Œe pŸísnejší právní kvalifikace by měla být aplikována pouze tehdy, je-li zjiřtĕno, Œe pachatel s ohledem na okolnosti pŸípadu a svĕ osobní pomĕry (vĕk, zkušenosti, dostupné informace) měl reálný důvod pŸedpokládat zvlášt ní závaŸnost predikativního trestného činu, nikoli pouze jeho obecnou trestní povahu. To, Œe obviněný tuřil, Œe finanční prostředky, které pŸijal na svŸj Ÿčet a pak v hotovosti vybral a pŸedal osobě jménem A., pocházejí z trestné činnosti a byl smířen s pŸípadným poruřením zájmŸ chránĕných ř 216 odst. 2 tr. zákoníku, neboť chtĕl získat slíbenou odměnu, soudy vyložily s ohledem na objektivní skutkové okolnosti i osobu obviněného správně. Pokud ovšem u zavinění k druhé základní skutkové podstatě podle ř 216 odst. 2 alinea 1 tr. zákoníku argumentovaly vlastně jen tím, Œe okolnosti pŸípadu musely podle reálnĕ pŸijatelného a obecnĕ uznaného oĕekávání v obviněném i pŸes jeho nízký vĕk vzbudit podezŸení, Œe mŸŸe jít o výnos z trestné činnosti, nevyznívá pŸesvĕdčivĕ závĕr odvolacího soudu Ÿčinĕný na základě tĕŸe Ÿvahy nepodpoŸené dalšími argumenty, Œe obviněný, který vyšel vstŸíc ojedinĕlé žádosti a za odměnu 6 000 Kř svolil k tomu, Œe na jeho bankovní Ÿčet budou pŸeveďeny cizí finanční prostředky ve výši nedosahující ani 90 000 Kř, pŸedvídal i to, Œe predikativní trestná činnost mŸŸe vykazovat znaky zvlášt závaŸného zločinu a bez pŸiměřených důvodŸ spolĕhal na to, Œe tomu tak nebude. Z odŸvodnění napadeného Ÿnesení odvolacího soudu, ale ani jemu pŸedcházejícího rozsudku soudu prvního stupně, se zatím nedá zjistit, proč soudy nižších stupňŸ nemají pochybnosti o tom, Œe obviněný mohl vĕdĕt, Œe svŸm jednáním zastírá pŸvod peněz získaných pŸímo zvlášt závaŸnou trestnou činností [ř 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku] a nikoli napŸíklad jen zločinem [ř 216 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku]. Je potřeba znovu zdŸraznit, Œe zatímco u základní skutkové podstaty je pro

prokázání zavinění postačující určitá obecná míra povědomí obviněného o možném nelegálním původu peněz, u kvalifikovaných skutkových podstat podle § 216 odst. 2, odst. 3 písm. a) nebo odst. 4 písm. b) tr. zákoníku je nutné prokázat, že obviněný předpokládal nebo alespoň předpokládat měl a mohl konkrétní zvýšenou závažnost trestné činnosti, jejíž výnos legalizuje.

37. Odvolacím soudem zmíněný případ, který byl posuzován Nejvyšším soudem ve věci vedené pod sp. zn. [7 Tdo 789/2024](#), byl poněkud odlišný od nyní projednávané věci. Pachatel celkově „legalizoval“ cca 2,5 milionu korun, a to mnoha po sobě jdoucímú útoky po dobu téměř jednoho roku, za odměnu ve výši 10 % z ze všech peněz, jejichž původ pomáhal zastřít, a jednal v odlišném *modu operandi*. Zatímco v nyní projednávaném případě šlo v zásadě o jednorázový převod osmi desítek tisíců na bankovní účet obviněného, který si ho založil už dva roky předtím a běžně ho používal, v odkazovaném případě obviněný vyjma toho, že umožnil využívat své dřívější dva účty, zakládal na každý další převod financí od třetích jemu neznámých osob nový účet a finanční prostředky nejen v hotovosti vybíral, ale také je sám podle pokynů převáděl na jiné účty, přičemž v jednání pokračoval celkem šesti útoky, vybral či převedl na jiné účty cca 650 000 Kč a v průběhu svého jednání uváděl lživé informace bankéři o původu převáděných finančních prostředků. Z uvedeného je zřejmé, že povědomí pachatele o povaze trestnosti jeho jednání bylo na zásadně vyšší úrovni, než je tomu v této trestní věci.

38. K dovolací námitce údajné praxe pražských soudů posuzovat subjektivní stránku u trestných činů legalizace výnosů z trestné činnosti paušálním způsobem Nejvyšší soud ve shodě s vyjádřením státního zástupce uvádí, že jde o obecné ničím konkrétně nepodložené tvrzení, které nelze objektivizovat. Vyjma toho se Nejvyšší soud v řízení o dovolání vyjadřuje k projednávané věci.

39. Závěrem pro úplnost Nejvyšší soud vysvětluje, že dovolací námitkou obviněného směřující proti výroku o trestu se nezabýval. Námitka nepřiměřenosti trestu, který je uložen v zákonné sazbě, jednak neodpovídá důvodům podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř., o které obviněný opřel své dovolání, a nelze ji relevantně uplatnit ani s odkazem na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., jehož prostřednictvím lze jinak docílit revize nezákonně uloženého trestu, a jednak napadené usnesení odvolacího soudu Nejvyšší soud zrušil pro pochybnosti o správnosti použité právní kvalifikace s přísnější trestní sazbou podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku, v jejímž rámci soud prvního stupně obviněným co do přiměřenosti zpochybňovaný trest ukládal.

V.

Závěrečné shrnutí

40. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil dovoláním napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2024, sp. zn. 44 To 343/2024, i všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Městskému soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Své rozhodnutí učinil Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, jak mu to umožňuje § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

41. Městský soud v Praze se v novém odvolacím řízení bude důsledně zabývat subjektivní stránkou ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, a pečlivě uváží s ohledem na skutková zjištění reálné možnosti obviněného předvídat charakter závažnosti predikativní trestné činnosti. V návaznosti na učiněný právní závěr poté přezkoumá i přiměřenost uloženého trestu.